

എന്തുകൊണ്ട് ഖറദാവി
വിമർശിക്കപ്പെടുന്നു?

?

സർഫറാസ് നവാസ്

നേരറിവ്

സർവ സ്തുതിയും സർവലോക രക്ഷിതാവായ പടച്ച തമ്പുരാൻ മാത്രമാകുന്നു. അവൻ സത്യദീനും സന്മാർഗവുമായി കൊണ്ട് പ്രവാചകനെ നിയോഗിച്ചവൻ. ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ചര്യ പ്രവാചകൻ മുഹമ്മദിന്റേത് മാത്രമാണ്. അവിടുത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ സർവ വിധ രക്ഷയും ഉണ്ടാകട്ടെ. എല്ലാ നവീനതകളും അക്രമമാണ്. അക്രമം നരകത്തിലേക്കുള്ള പാതയുമാണ്.

ചിലരാലെങ്കിലും ആധുനിക ഇസ്ലാമിക ലോകത്തെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഒന്നാം നിരയിൽ നിർത്തപ്പെടുന്ന നാമങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് ഡോ. യൂസുഫുൽ ഖദാവിയുടേത്. പണ്ഡിതൻ, ഗ്രന്ഥകർത്താവ്, വാഗ്മി, ഫിഖ്ഹുൽ അഖ്ലിയയുടെയും ഫിഖ്ഹുൽ വാഖിയുടെയും പ്രചാരകൻ, നിരവധി ഇസ്ലാമിക സംഘടനകളുടെ രക്ഷാധികാരി, യൂറോപ്യൻ കൗൺസിൽ ഫോർ ഫത്വ ആൻഡ് റിസേർച്ചിന്റെ (European Council For Fatwa And Research) പ്രസിഡൻ്റ്, അന്തർദേശീയ മുസ്ലിം പണ്ഡിതസഭയുടെ അധ്യക്ഷൻ തുടങ്ങിയ നിരവധിയനവധി പദവികൾ വഹിക്കുന്ന വ്യക്തിത്വമാണദ്ദേഹത്തിന്റേത്.

മലയാളികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സുപരിചിതവുമാണ്. പ്രത്യേകിച്ചും അൽ ഹലാൽ വൽ ഹറാം (, വിധിവിധികൾ), ഖദാവിയുടെ ഫത്വകൾ, മതതീവ്രവാദം, ശരീഅത്ത്: തത്വവും പ്രയോഗവും, ഇസ്ലാമിക പ്രസ്ഥാനം, മുൻഗണനാ ക്രമം, ആഗോളവത്ക്കരണവും മുസ്ലിംകളും, ഇസ്ലാമും കലയും, മുസ്ലിം ഐക്യം: സാധുതയും സാധുതയും തുടങ്ങിയവ. കൂടാതെ ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയുടെ പത്ര-മുഖപത്രങ്ങളിലൂടെയും സമ്മേളനങ്ങളിലൂടെയും, സ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെയും അദ്ദേഹത്തെ വിളംബരം ചെയ്യുന്നുമുണ്ട്. അതിനാൽ തന്നെ ഒരു ശരാശരി മലയാളി മുസ്ലിമിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആധുനിക ഇസ്ലാമിക ലോകത്തിലെ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ അവസാനവാക്കായി ഡോ. യൂസുഫുൽ ഖദാവി വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു. ഇന്നിന്ന വിഷയത്തിൽ ഖദാവിയുടെ നിലപാട് ഇങ്ങനെയൊന്നെന്ന് പറയുന്നതോട് കൂടി അതിന് ഇസ്ലാമികമായ ഒരു പിൻബലം, അതല്ലെങ്കിൽ ഹുജ്ജത്തു നൽകപ്പെടുന്നു. ഖദാവിയുടെ നിലപാടിനപ്പുറത്തേക്ക്, അതല്ലെങ്കിൽ ഖദാവിയിലെ മുന്നോട്ട് വെക്കുന്ന സംഘടനയുടെ നിലപാടിനപ്പുറത്തേക്ക് കടന്നു ചെന്ന് ഇസ്ലാമികമായ അടിസ്ഥാനമെന്താണെന്ന് വിചിന്തിനം ചെയ്യാനുള്ള ധൈര്യം ഈ ശരാശരി മുസ്ലിം പ്രകടിപ്പിക്കാറില്ല.

ഖദാവിയുടേതായി പുറത്ത് വന്നിട്ടുള്ള നിരവധി ഫത്വകൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നയനിലപാടുകൾ, അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്ന ചില വീക്ഷണങ്ങൾ ഇസ്ലാമികമായി നീതീകരിക്കപ്പെടാനാവാത്തതും ഖുർആനിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനങ്ങളോട് വിരുദ്ധമല്ലെന്നതുമാണ്. എന്നാൽ അത്തരം സംഗതികളെ ഇസ്ലാമികമായ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യാതെയോ വിലയിരുത്താതെയോ സാംശീകരിക്കുന്ന അവസ്ഥകളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഖദാവിയിലെ പോലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർക്ക് തെറ്റുപറ്റുമോയെന്നത് ആശ്ചര്യപൂർവ്വം ചോദിക്കുന്നവരുണ്ട്. അതേസമയം പ്രവാചകൻ തെറ്റുപറ്റിയെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രവാചകന്റെ വീഴ്ചകളെ 'തെറ്റാ'യി വ്യഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ തന്നെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ തെറ്റുകളെ 'വീഴ്ച'കളായിപ്പോലും കാണാൻ അവർക്കാകുന്നുമില്ല.

ഖദാവിയുടെ തെറ്റായ എല്ലാ നിലപാടുകളും ഇവിടെ നിരീക്ഷണവിധേയമാക്കുവാൻ നാമുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. മറിച്ച്, ഏതാനും ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ തെറ്റാണെന്ന് സൂചിപ്പിക്കാൻ മാത്രമേ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ. ജനങ്ങൾ അത്തരം തെറ്റുകളെ ശരിയെന്ന് ധരിച്ച് പിന്തുടരാതിരിക്കാനും അവയെ ശ്ലാഘിക്കാതിരിക്കാനും സത്യം മനസ്സിലാക്കാനും വേണ്ടി മാത്രമാണത്. അല്ലാതെ ആ വ്യഭപണ്ഡിതനെ അസഭ്യം പറയാനല്ല.

അടിസ്ഥാനപരമായി മനസ്സിലാക്കേണ്ട ഒരു സംഗതിയുണ്ട്. എല്ലാ മനുഷ്യന്മാർക്കും തെറ്റുപറ്റും; പ്രവാചകന്മാർക്കൊഴികെ. പ്രവാചകന്മാർ മാത്രമാണ് പരിപൂർണ്ണമനുഷ്യർ. തെറ്റുകളിൽ നിന്നും കുറ്റങ്ങളിൽ നിന്നും പാപങ്ങളിൽ നിന്നും സുരക്ഷിതരാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് അല്ലാഹു അനുഗ്രഹിച്ച മുർസലിങ്ങളും അമ്പിയാക്കളും മാത്രമാണ്. ബാക്കി വരുന്ന ഏതൊരാളും, അത് സ്വഹാബികളോ, താബികളോ, താബി താബികളോ, സാലിഹീങ്ങളോ, ശുഹദാക്കളോ, സിദ്ദീഖീങ്ങളോ, ഉലമാക്കളോ, ഉമാറാക്കളോ, ആരിഫീങ്ങളോ, ആരുമാകട്ടെ. അവരാരും തന്നെ പാപസുരക്ഷിതരല്ല. പണ്ഡിതന്മാർ ഖുർആനും സുന്നത്തും

അനുധാവനം ചെയ്യുന്ന കാലത്തോളം അവരുടെ ആ ചര്യകളെ സാംഗീകരിക്കുക. അവൻ ഖുർആനിലും ചര്യക്കും എതിരാകുമ്പോൾ അവിടെ അക്കാരുത്തിൽ അവരെ കൈയൊഴിയുക.

‘ഉലിൽ അംർ’ അഥവാ ഇസ്ലാമിക നേതൃത്വത്തെ അനുസരിക്കുകയും അനുധാവനം ചെയ്യുന്നതും സംബന്ധിച്ച ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാനം എന്താണ്? ഖുർആൻ വിവരിക്കുന്നു

“വിശ്വാസികളേ... നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുക. ദൂതനെയും അനുസരിക്കുക. നിങ്ങളിലെ കൈകാര്യ കർത്താക്കളെയും അനുസരിക്കുക. ഏതെങ്കിലും കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ തമ്മിൽ തർക്കമുണ്ടായാൽ അതിനെ അല്ലാഹുവിലേക്കും ദൂതനിലേക്കും മടക്കുവിൻ. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഇതാണ് ഏറ്റവും ശരിയായ മാർഗ്ഗം. അനന്തരം ഫലം പരിഗണിക്കുമ്പോഴും ഇതുതന്നെയാണ് ഏറ്റവും നല്ലത്.” (സൂറത്തുനീസാഅ്, 4:59)

ഇസ്ലാമിക നേതൃത്വത്തെ അനുസരിക്കുന്നത് സംബന്ധിച്ച ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനമായ ഇസ്ലാമിക വിധിയാണിത്.

1. അല്ലാഹുവിനെയും ദൂതനെയും അനുസരിക്കുക. ശേഷം മാത്രം നിങ്ങളിലെ കൈകാര്യകർത്താക്കളെയും.
2. കൈകാര്യകർത്താക്കളെ അംഗീകരിക്കുന്നതിന് ഉപാധിയുണ്ട്. അത് അല്ലാഹുവിന്റെയും ദൂതന്റെയും വാക്കുകൾക്കനുസൃതമായി മാത്രമേ അവരെ അംഗീകരിക്കാവൂ
3. കൈകാര്യകർത്താക്കളുടെ നയനിലപാടുകളിൽ തർക്കമുണ്ടായാൽ പിന്നെ വിശ്വാസിക്ക് ഖുർആനിലേക്കും പ്രവാചകൻ ചര്യയിലേക്കും മടങ്ങൽ അനിവാര്യമാണ്. പിന്നെ കൈകാര്യകർത്താക്കളുടെ വാക്കുകളിൽ പിടിച്ച് തുങ്ങൽ വ്യക്തമായ ഹറാമായിത്തീരും.
4. കാരണം, അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്ന മുഅ്മിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൈകാര്യകർത്താക്കളെ കൈവെടിഞ്ഞ് ഖുർആനും ചര്യയും പിൻപറ്റലാണ് ശരിയായ മാർഗ്ഗം. അഥവാ സിറാത്തുൽ മുസ്തഖീ.
5. പരലോകത്തിലെ നന്മയാണുദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ ആ മർഗ്ഗമായിരിക്കണം പിൻപറ്റേണ്ടത്. അല്ലാതെ ഖുർആനിലും പ്രവാചക ചര്യക്കും എതിരായി പണ്ഡിതന്മാരെ അനുസരിക്കൽ ഹറാമാണ്.

പ്രവാചകൻ പഠിപ്പിച്ചു. “ചെങ്കുത്താന്റെ കാൽവഴികളിൽ നിന്ന് രക്ഷനേടുക. നിങ്ങളിലേക്ക് രണ്ട് കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ വിട്ടേച്ചുപോകുന്നു. അത് മുറുകെ പിടിക്കുവോളം നിങ്ങൾ വഴികേടിലാകില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥവും ദൂതന്റെ ചര്യയുമാണത്.” (അതർഗീബ് 1/ 37)

ഇമാം ശാഫിഹു തന്റെ ‘കിതാബുൽ ഉമ്മി’ന്റെ ആറാമത്തെയും ഏഴാമത്തെയും വാല്യങ്ങളിൽ ഇതുസംബന്ധിയായി വിശദമായി കുറിക്കുന്നുണ്ട്. ഖുർആനിൽ നിന്നും സുന്നത്തിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമായിട്ടുള്ള നിയമനിർമ്മാണവും ഗവേഷണവും നടത്തുന്നവരെ കുറിച്ച് പറഞ്ഞു. “അവർ തങ്ങളുടെ സ്വന്തമായ അഭിപ്രായത്തിനും ഗവേഷണത്തിനും സ്വേച്ഛക്കും ഖുർആനിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും പദവി നൽകിയിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിനും പ്രവാചകചര്യക്കും നൽകേണ്ട അനുസരണം അവരുടെ പ്രസ്തുത ഗവേഷണത്തിനും കാഴ്ചപാടുകൾക്കും അനുവദിച്ച് നൽകിയിരിക്കുന്നു.” (കിതാബുൽ ഉം, 6/200)

ഇമാം അഹ്മദ് തന്റെ ശിഷ്യരിൽ ഒരാൾക്ക് ഉപദേശം നൽകിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞത് ഇമാം ഇബ്നും ഖയ്യിം ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. “എന്നെ തഖ്ലീദ് ചെയ്യരുത്. മാലികിയെയും ശാഫിഹുയെയും ഓസാഇയെയും സൂരിയെയും

തഖ്ലീദ് ചെയ്യരുത്. മറിച്ച്, അവരെല്ലാവരും തന്നെ എവിടെ നിന്നാണോ സ്വീകരിച്ചത് അവിടെ നിന്ന് നിങ്ങളും സ്വീകരിക്കുക” (ഇഅ്ലാം അൽ മുവഖിഇൻ 2/302)

ഇബ്നു അബ്ദുൽ ബർദ്, ഇമാം ശിഅ്റാനി, ഇബ്നു ആബിദീൻ ശാമി തുടങ്ങിയവർ നാല് ഇമാമുകളിൽ നിന്നും ഉദ്ധരിക്കുന്നു. “ശരിയായ ഹദീസ് ലഭ്യമായാൽ അതാണെന്റെ മദ്ഹബ്; എന്റെ വചനമല്ല.” (മജ്മൂഉശ്ശാമി 1/63)

ഇമാം അബൂ ഇസ്ഹാഖ് അശ്ശാതിബി പറയുന്നു. “കർമശാസ്ത്ര പണ്ഡിതന്മാരെ പിന്തുടരൽ അനുവദനീയമല്ലെന്ന് പറയുന്നതിന്റെ കാരണം അവർ വിധികൽപ്പിക്കുന്നവരും നിയമനിർമാണ പദവിയിലുള്ളവരുമാണ് എന്നതിനാലാണ്. ഈ പദവി അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രവാചകനിറങ്ങിയ അല്ലാഹുവിന്റെ ശരീഅത്തിന് മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണ്.” (അൽ ഇഅ്തിസാം 3/250)

ഇമാം ഇബ്നു ഖയ്യിൽ പറയുന്നു. “അല്ലാഹുവും ദൂതരും നിർബന്ധമാക്കിയത് മാത്രമാണ് അനിവാര്യാനുധാവനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടത്. ഉമ്മത്തിലെ ഏതെങ്കിലുമൊരു വ്യക്തിയുടെ മദ്ഹബിനെ അനിവാര്യാനുധാവനം ചെയ്യണമെന്ന് അല്ലാഹുവും ദൂതനും നിർബന്ധമാക്കിയിട്ടില്ല.” (ഇഅ്ലാമുൽ മുവഖിഇൻ, 4 / 131)

ശാഹ് വലിയുല്ലാഹ് മുഹദ്ദിസ് അദ്ദഹ്ലവി എഴുതുന്നു. “ഉമ്മത്തിൽ നിന്ന് ഏതെങ്കിലുമൊരു വ്യക്തിയെ പിന്തുടരേണ്ടത് നിർബന്ധമാണെന്ന അഖീദ വെച്ച് പുലർത്തുന്നത് കുഹ്റാണെന്ന് അല്ലാഹുവിൽ സത്യം ചെയ്ത് ഞാനിതാ പറയുന്നു. അവരുടെ കാഴ്ചപ്പാട് തെറ്റാവാം ശരിയാകാം.” (അത്ഫ്ഹീമാതുൽ ഇലാഹിയ 1/211)

ശാഹ് വലിയുല്ലാഹിയുടെ പുത്രൻ ശാഹ് അബ്ദുൽ അസീസ് മുഹദ്ദിസ് അദ്ദഹ്ലവി പറയുന്നു. “അല്ലാഹുവല്ലാത്തവർക്കുള്ള സ്ഥിരാനുസരണം കുഹ്റാണ്. പരിധിയുള്ള വിധിയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാതെ തഖ്ലീദ് ചെയ്യുകയും, തഖ്ലീദ് നിർബന്ധമെന്ന് ധരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ് അവർ. ആ വിധി അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിക്കെതിരാണെങ്കിൽ പിന്നെ പറയുകയേ വേണ്ട. അല്ലാഹുവിൽ പങ്ക് ചേർക്കുന്നതിന്റെ ഒരു തരമാണിത്. ‘ഇത്തഖദ്ദു അഹ്ബാറഹും’ എന്ന സൂക്തത്തിൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞപ്രകാരത്തിലുള്ളതാണിത്” (തഫ്സീർ അസീസി, അദ്ധ്യായം ബഖറ)

ചുരുക്കം

അതിനാൽ ഖുർആനിലും സുന്നത്തിനും എതിരായാൽ ഒരു ഉലമയും അനുസരിക്കപ്പെടാൻ പാടുള്ളതല്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് വ്യക്തമായ ഹറാമാണ്. കുഹ്റിലേക്ക് വഴിതെളിക്കപ്പെടുന്ന പാപമാണത്.

ഖുർആനിലും പ്രവാചകചര്യയിലും വ്യക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ മറ്റുള്ളവരുടെ നിയമവിധികൾ പിന്തുടരുന്നവരെ കുറിച്ചാണ് ഈ സൂചനകൾ. ഖുർആനും പ്രവാചകചര്യയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട കർമശാസ്ത്ര തത്വസംഹിതകളെ പിൻപറ്റുന്നത് പോലും അനുവദനീയമല്ലെന്ന് ചുരുക്കം.

ഖറാഖിയുടെ നിലപടുകൾ:
ഖർആനിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും വെളിച്ചത്തിൽ

1. കാഫിറുകളോടുള്ള സമീപനം

ഖറാവി കൂസ്ത്യാനികളെ കുറിച്ച് പറയുന്നു. “നാം ഒരേ നാടിന്റെ സന്തതികളായതിനാൽ എല്ലാ ഇടപാടുകളിലും സഹകരിക്കും. നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം ഒന്നാണ് നമ്മുടെ ജനതയും (ഉമ്മ:) ഒന്നുതന്നെയാണ്. ഞാൻ അവരെക്കുറിച്ച് പറയും ‘നമ്മുടെ കൂസ്തീയ സഹോദരങ്ങളെ’ന്ന്. ചിലർ എന്നോട് പ്രതിഷേധിച്ചേക്കാം. അവർ ചോദിക്കും ‘നമ്മുടെ കൂസ്ത്യൻ സഹോദരങ്ങളെന്ന് ഞാൻ എങ്ങനെയാണ് പറയുകയെന്ന്? അല്ലാഹു പറയുന്നു. “തീർച്ചയായും വിശ്വാസികൾ ഒറ്റ സഹോദരങ്ങളാണ്.” അതെ നമ്മൾ വിശ്വാസികളാണ്; മറ്റൊരു കോണിലൂടെ അവരും വിശ്വാസികളാണ്.” (12/10/97 ൽ ‘ശരീഅയും ജീവിതവും’ എന്ന പരിപാടിയിൽ ‘അമുസ്ലിംകൾ ശരീഅത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ’ എന്ന വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം നടത്തിയ പ്രസംഗത്തിൽ നിന്നാണ്.)

തത്തുല്യമായ സംഗതികൾ ഫതാവ അൽ മുആസ്വറ, അൽ ഖസാഇസ് അൽ ആമ: ലിൽ ഇസ്ലാം, മലാമിഹ് അൽ മുജ്തമ അൽ മുസ്ലിം എന്നിവയിലും കാണാം.

അദ്ദേഹം മറ്റൊരിടത്ത് പറഞ്ഞു. “കോപ്റ്റിക് കൂസ്ത്യാനികൾ ആയിരക്കണക്കിന് രക്തസാക്ഷികളെ സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്”

അദ്ദേഹം മറ്റൊരിടത്ത് പറയുന്നു. “വിശ്വാസപരമായല്ല ജൂതനോടുള്ള നമ്മുടെ പോരാട്ടം. അന്യായമായി പിടിച്ചടക്കപ്പെട്ട നാടിന് വേണ്ടിയാണ്.” (അർറായഹ്, 4696, 24 ഗഅ്ബാൻ 1415; അൽ ഉമ്മ അൽ ഇസ്ലാമിയ ഹഖീഖ, പേജ്: 70)

ഖറാവി പറയുന്നു. “അമുസ്ലിംകളോട് ദുഃഖമെത്രയും സ്നേഹ ബന്ധവും പുലർത്തുന്നതിൽ ഒരു അപകടവുമില്ല” (ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിലെ അമുസ്ലിം, പേജ് 68)

ജിഹാദ് സകല മതങ്ങളുടെയും സംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ളതാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ മാത്രമല്ലായെന്നും അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി. ഭരണപരമായ ചാർച്ച് എന്ന വിഷയത്തിൽ ‘അശ്ശരീഅ വൽ ഹയാത്ത്’ എന്ന പരിപാടിയിൽ തന്നെയാണ് ഇതും പറഞ്ഞത്. അമുസ്ലിംകളുടെ ആഘോഷവേളകളിൽ അവരെ അനുമോദിക്കുന്നതും അനുവദനീയമാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി.

ഒന്ന്: കൂസ്ത്യാനികളുമായുള്ള ബന്ധത്തെ കുറിച്ച് അല്ലാഹു ഖുർആനിൽ പറയുന്നു. “അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു ജനത അല്ലാഹുവോടും അവന്റെ റസൂലിനോടും എതിർത്തു നിൽക്കുന്നവരുമായി സ്നേഹബന്ധം പുലർത്തുന്നത് നീ കണ്ടെത്തുകയില്ല. അതവരുടെ പിതാക്കളോ പുത്രന്മാരോ സഹോദരരോ ബന്ധുക്കളോ ആരുമായിക്കൊള്ളട്ടെ” (അൽ മുജാദല: 58: 22)

അതിനാൽ...

അല്ലാഹുവെയും അവന്റെ ദൂതനെയും അംഗീകരിക്കാതെ എതിർത്തു നിൽക്കുന്നവരോട് ഒരു തരത്തിലുള്ള സ്നേഹബന്ധവും മൈത്രിയും പാടുള്ളതല്ല. അക്കാരണത്താൽ കൂസ്ത്യാനികളുമായുള്ളവരോട് സ്നേഹ ബന്ധം പുലർത്തൽ തെറ്റാണ്. അവരെ സഹോദരങ്ങളെന്ന് വിളിക്കുന്നത് ഇസ്ലാമിലെ ‘അൽ വല വൽ ബറാ’ എന്ന സംഗതിക്കെതിരാണ്.

സ്വന്തം സഹോദരനോ പിതാക്കളോ കുടുംബക്കാരോ ആരുമായിക്കൊള്ളട്ടെ അവരോട് സ്നേഹബന്ധം പാടില്ലെന്നതാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന. സ്നേഹ ബന്ധം പോലും പാടില്ലാത്തവരെ സഹോദരങ്ങളെന്ന് വിളിക്കൽ വ്യക്തമായ വഴികേടാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനകളോടുള്ള ധിക്കാരമാണ്.

സുറത്തുൽ ഫാത്തിഹയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ‘വലദാലീൻ’ അഥവാ ‘വഴിപിഴച്ചവർ കൂസ്ത്യാനികളാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സ്വഹാബാക്കളും താബിഉകളും സലഫുകളും യോജിച്ച കാര്യമാണ്. അവരുടെ മാർഗത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുത്തി സ്വീകാരത്തിൽ മുസ്തഫീമിലൂടെ ചലിപ്പിക്കുക എന്നാണ് വിശ്വാസികൾ ഓരോ നിസ്കാരങ്ങളിലും ആവർത്തിച്ച് പ്രാർഥിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഇവിടെ അവരെ സഹോദരങ്ങളായിക്കണ്ട്

സഹവർത്തിത്വവും സാഹോദര്യവും ഉണ്ടാക്കുന്നു. അതാണെങ്കിൽ ദലാലത്താണ്. കൃസ്ത്യാനികളെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹു പറഞ്ഞ പോലത്തെ ദലാലത്ത്.

ദലാലത്തിലുള്ള കൃസ്ത്യാനികളെക്കുറിച്ചല്ല ഖുർആൻ “തീർച്ചയായും വിശ്വാസികൾ ഒരു സഹോദരങ്ങളാണ്.” എന്ന് പറഞ്ഞത്. അവരുടെ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ ഖുർആൻ പറയുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്: “അല്ലാഹുവും അവന്റെ ദൂതനും, താഴ്മയുള്ളവരായിക്കൊണ്ട് നിസ്കാരം മുറപോലെ നിർവഹിക്കുകയും സകാത്ത് നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന സത്യവിശ്വാസികളും മാത്രമാകുന്നു നിങ്ങളുടെ ഉറ്റമിത്രങ്ങൾ” (അൽ മാഇദ. 5 : 55)

ഏത് കൃസ്ത്യാനിയാണ് സദാചാരം കൽപിക്കുന്നത്? ദുരാചാരത്തെ തടയുന്നത്? നിസ്കരിക്കുന്നത്? നോമ്പ് നോൽക്കുന്നത്? അല്ലാഹുവിനെയും പ്രവാചകനായ മുഹമ്മദിനെയും അനുസരിക്കുന്നത്? അതില്ലാത്ത കാലത്തോളം എങ്ങനെയാണ് സഹോദരന്മാരാവുക? സഹോദരന്മാരാകുന്നതിന്റെ ഉപാധി ഖുർആൻ പറയുന്നത് കാണുക.

“എന്നാൽ അവർ പശ്ചാത്താപിക്കുകയും നിസ്കാരം മുറപോലെ നിർവഹിക്കുകയും സകാത്ത് നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം അവർ ദീനിൽ നിങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങളാകുന്നു.” (അത്തൗബ, 9: 11)

മറ്റൊരിടത്ത് പറയുന്നു: “അവർ സദാചാരം കൽപ്പിക്കുന്നു, ദുരാചാരത്തിൽ നിന്ന് വിലക്കുന്നു, നിസ്കാരം മുറപോലെ നടത്തുന്നു, സകാത്ത് നൽകുന്നു, അല്ലാഹുവെയും അവന്റെ ദൂതനെയും അനുസരിക്കുന്നു” (അത്തൗബ: 9: 71)

ഒപ്പം കൃസ്ത്യാനികളെക്കുറിച്ച് ഖുർആൻ പറഞ്ഞത് കാണുക:

“മിശിഹാ ദൈവപുത്രനാണെന്ന് കൃസ്ത്യാനികളും പറഞ്ഞു. അവരുടെ വായ കൊണ്ടുള്ള വാക്ക് മാത്രമാണ്. മുൻപ് അവിശ്വസിച്ചവരുടെ വാക്കിനെ അവർ അനുകരിക്കുകയായിരുന്നു. അല്ലാഹു അവരെ ശപിച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയാണവർ തെറ്റിക്കപ്പെടുന്നത്?” (അത്തൗബ: 9: 30) കാഫിറുകളുടെ വാക്കുകളെ അനുകരിക്കുന്ന കാഫിറുകളായ കൃസ്ത്യാനികളെ അല്ലാഹു ശപിച്ചിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപമേറ്റ ഒരു സമൂഹത്തെ എങ്ങനെയാണ് സഹോദരരായിക്കാണുക?

മസീഹ് ദൈവമാണെന്ന് പറഞ്ഞതിലൂടെ അഹലു കിതാബായ കൃസ്ത്യാനികൾ കാഫിറുകളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. “മർയ്യിന്റെ മകൻ മസീഹ് തന്നെയാണ് അല്ലാഹു എന്ന് പറഞ്ഞവർ തീർച്ചയായും കാഫിറുകളായിരിക്കുന്നു” (അൽ മാഇദ: 5: 17)

ഇഞ്ചീലനുസരിച്ച് വിധി കൽപ്പിക്കാത്തതിനാൽ ഈ സമൂഹം അക്രമികളും ധിക്കാരികളും, കാഫിറുകളുമായതായി ഖുർആൻ പറയുന്നു. “ഇഞ്ചീലിന്റെ അനുയായികൾ, അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചതനുസരിച്ച് വിധികൽപ്പിക്കട്ടെ. അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചതനുസരിച്ച് ആർ വിധി കൽപ്പിക്കുന്നില്ലയോ അവർ തന്നെയാകുന്നു ധിക്കാരികൾ” (അൽ മാഇദ , 5: 44, 45, 47)

ഇക്കാരണങ്ങളൊക്കെക്കൊണ്ട് തന്നെ കൃസ്ത്യാനികളെ സഹോദരന്മാരായിക്കാണാനാകില്ല. സുഹൃത്തായിപ്പോലും കാണരുതെന്നാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന.

“സത്യവിശ്വാസികളെ ജുതന്മാരെയും കൃസ്ത്യാനികളെയും നിങ്ങൾ ഉറ്റമിത്രങ്ങളായി സ്വീകരിക്കരുത്. അവരാകട്ടെ, അന്യോന്യം ഉറ്റമിത്രങ്ങളാണ് തന്നും. നിങ്ങളിൽ നിനാരെങ്കിലും അവരെ മിത്രമായി സ്വീകരിക്കുന്ന പക്ഷം അവനും വരിൽ പെട്ടവനായിത്തീരും. അക്രമികളെ അല്ലാഹു നേർ വഴിയിലാക്കില്ല, തീർച്ച” (അൽ മാഇദ, 5: 51)

അങ്ങനെ അല്ലാഹുവെയും ദൂതനെയും എതിർക്കുന്ന ആളുകളോട് സൗഹൃദബന്ധം പുലർത്താതിരിക്കുക എന്നതാണ് വിശ്വാസിയുടെ അടയാളമെന്ന് ഖുർആൻ പറയുന്നു. “അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു ജനത അല്ലാഹുവോടും അവന്റെ റസൂലിനോടും എതിർത്തു നിൽക്കുന്നവരുമായി സ്നേഹബന്ധം പുലർത്തുന്നത് നീ കണ്ടെത്തുകയില്ല. അവരുടെ പിതാക്കളോ പുത്രന്മാരോ സഹോദരരോ ബന്ധുക്കളോ ആരുമായിക്കൊള്ളട്ടെ” (അൽ മുജാദല: 58: 22)

എന്നാൽ അക്കാര്യത്തിലും അപവാദമുണ്ടാകുമെന്ന് അല്ലാഹുവിന്നറിയാം. അവരെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹു സൂചിപ്പിക്കുന്നത് കാണുക. “എന്നാൽ മൻസ്സുകളിൽ രോഗ ബാധിച്ച ചിലർ അവരുടെ കാര്യത്തിൽ സ്നേഹബന്ധ സ്ഥാപിക്കാൻ തിടുക്കം കൂട്ടുന്നതായി കാണാം.” (അൽ മാഇദ, 5 :52)

മുസ് ലിംകളിൽ പെട്ട അത്തരം ആളുകളോട് സൗഹൃദം പുലർത്തുന്നത് പോലും വിലക്കപ്പെട്ടതാണ്. സൗഹൃദത്തിന് പറ്റുന്നവർ ഇക്കൂട്ടരാണ്. “അല്ലാഹുവും അവന്റെ ദൂതനും, താഴ്മയുള്ളവരായിക്കൊണ്ട് നിസ്കാരം മുറപോലെ നിർവഹിക്കുകയും സകാത്ത് നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന സത്യവിശ്വാസികളും മാത്രമാകുന്നു നിങ്ങളുടെ ഉറ്റമിത്രങ്ങൾ“ (അൽ മാ ഇദ. 5 : 55)

രണ്ട്: കൃസ്ത്യാനികൾ കാഫിറുകളാണെന്ന് നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. കാഫിറിന്റെ മരണം രക്തസാക്ഷിത്വമായി അല്ലാഹുവിങ്കൽ സ്വീകാര്യമല്ല. കലിമ ശരിയായ മുസ്ലിമിനെ പോലും നാമമാർജ്ജിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്ത് മരണപ്പെട്ടാൽ ‘ശഹീദായി’ പരിഗണിക്കില്ലെങ്കിൽ പിന്നെങ്ങനെയാണ് വ്യക്തമായ കാഫിറിനെ ‘ശഹീദായി’ പരിഗണിക്കുക?

മുന്ന്: ജൂതനോടുള്ള പോരാട്ടം വിശ്വാസപരമല്ല, കേവലം ഫിലസ്തീനിലെ മണ്ണിന് വേണ്ടിയാണെന്ന അവകാശവാദം വഴികേടാണ്. ഖുർആൻ സംസാരിക്കട്ടെ.

“വേദം നൽകപ്പെട്ടവരു (ജൂതനും കൃസ്ത്യാനിയും) ൽ കൂട്ടത്തിൽ അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുകയും, അല്ലാഹു അവന്റെ ദൂതനെയും നിഷിദ്ധമാക്കിയത് നിഷിദ്ധമായി ഗണിക്കാതിരിക്കുകയും, സത്യമതത്തെ മതമായി സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരോട് നിങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്യുക” (അത്തൗബ, 9: 29)

ആരെയാക്കെ തുപ്തിപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയാണോ ഈ നിലപാടുകൾ?

2. ഇസ്രായേലിനോടുള്ള സമീപനം.

ഖറാദാവിയുടെ ഇസ്രായേലിനോടുള്ള സമീപനം സംശയകരമാണ്. ഹമാസിന്റെ രക്തസാക്ഷിത്വ സംഘങ്ങളെ ന്യായീകരിക്കുന്ന ഖറാദാവിയുടെ ചിത്രങ്ങൾ നാം സാധാരണ കാണാറുണ്ട്.

എന്നാൽ 2007 മാർച്ചിൽ അൾജീരിയയിൽ വെച്ച് നടന്ന അൽ ബുദ്സ് ഫൗൺഡേഷന്റെ അഞ്ചാം സമ്മേളനത്തിൽ വെച്ച് അതിന്റെ പ്രസിഡൻറായ ഖറാദാവി അറബ് ഭരണാധികാരികളോട് നടത്തിയ പ്രസ്താവന കാണുക. “അധിനിവിഷ്ട ഭൂമിയിൽ നിന്ന് ഇസ്രായേൽ പിൻവാങ്ങാതിരിക്കുകയും പാലസ്തീൻ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനത്തിന് അനുമതി നൽകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാലത്തോളം ഇസ്രായേലുമായുള്ള ബന്ധം സാധാരണ നിലയിൽ ആക്കുവാൻ വേണ്ടിയുള്ള ഒരു ചുവടുവെപ്പും പാടില്ല”

ഒരു ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരമായി ഖറാദാവി പറഞ്ഞു. “അധിനിവിഷ്ടം തുടരുന്ന കാലത്തോളം ഒരു സമാധാന നിലപാടും സ്വീകാര്യമല്ല”

അദ്ദേഹം തുടരുന്നു. “യഥാർഥ പാലസ്തീൻ രാഷ്ട്ര സംസ്ഥാപനം നടന്നാൽ മാത്രമേ സമാധാന പ്രക്രിയ നാം അംഗീകരിക്കുകയുള്ളൂ”

അദ്ദേഹം തുടരുന്നു. അത്തരമൊരവസ്ഥയിൽ മാത്രമേ ഇസ്രായേലിനെ അംഗീകരിക്കുന്നതിനെ കുറിച്ച് നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതുള്ളൂ.”

1967 ന് മുൻപുള്ള പ്രദേശത്തേക്ക് ഇസ്രായേൽ തിരിച്ചു പോയാൽ പാലസ്തീനികളുടെ അഞ്ചിൽ നാലൊരു ഭാഗവും വിട്ടുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറാണെന്ന റിയാദിന്റെ പരിഷ്കരണ പ്രഖ്യാപനത്തെ തത്വത്തിൽ ഖറാദാവിയും അംഗീകരിക്കുന്നു എന്ന് ചുരുക്കം.

മാത്രമല്ല അദ്ദേഹം പറയുന്നു. വിശ്വാസപരമായല്ല ജൂതനോടുള്ള നമ്മുടെ പോരാട്ടം. അന്യായമായി പിടിച്ചടക്കപ്പെട്ട നാടിന് വേണ്ടിയാണത്.” (അർറായഹ്, 4696, 24 ശഅ്ബാൻ 1415; അൽ ഉമ്മ അൽ ഇസ്ലാമിയ ഹഖീഖ, പേജ്: 70)

ജിഹാദിന്റെ നിഷേധമാണത്. യഥാർഥത്തിൽ ഇസ്ലാമിന്റെ ആത്മവാങ്ങ് ജിഹാദ്. “അല്ലാഹുവിന്റെ വചനമുയർത്തുവാനുള്ള യുദ്ധമാണ് ജിഹാദ്” എന്ന് റസൂൽ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. നിരവധിയനധി ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങളിലൂടെയും ഹദീസുകളിലൂടെയും വ്യക്തമായ കൽപനയിറങ്ങിയിട്ടുണ്ട് ഈ ജിഹാദിന് തെളിവായിട്ട്. അല്ലാഹു വിശ്വാസികളുടെ നിർബന്ധ ബാധ്യതയായി പലവട്ടം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ട്.

അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുകയും റസൂലിനെ കളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വേദക്കാരായ ജൂതന്മാരോടുള്ള യുദ്ധപ്രഖ്യാപനവും ശത്രുതയും കേവലം മണ്ണിന് വേണ്ടിയുള്ളതല്ല, മറിച്ച് ദീനികളുടെ അടിസ്ഥാനം തന്നെയാണ്.

“അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കാത്തവരോടും അല്ലാഹുവും റസൂലും നിഷിദ്ധമാക്കിയത് നിഷിദ്ധമാക്കാത്തവരോടും, ഗ്രന്ഥാവലംബികളിൽ നിന്ന് സത്യദീൻ പിൻപറ്റാത്തവരോടും നിങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്യുക. അവർ നിന്ദ്യരായി ജിസ്യ നൽകുംവരെ.”

പ്രവാചകൻ പറയുകയുണ്ടായി.

“അല്ലാഹുവല്ലാതെ ഇലാഹില്ലെന്നും മുഹമ്മദ് ദൂതനുമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും നിസ്കരിക്കുകയും സകാത്ത് നൽകുകയും ചെയ്യുവോളം അവരോട് യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ ഞാൻ കൽപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അവരുടെ ജീവനും സമ്പത്തും എന്നിൽ നിന്ന് സൂക്ഷിതമായി" (സ്വഹീഫ് ബുഖാരി).

അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കാത്ത മുഴുവൻ ജനതയോടും (ജൂതനും ഹിന്ദുവും നസ്രാണിയും സഹിതം) യുദ്ധത്തിനായി പ്രേരിപ്പിച്ച് കൊണ്ടുള്ള കൽപനയാണ്. അത് മണ്ണിനൊ പെണ്ണിനൊ വേണ്ടിയുള്ളതല്ല.

മറ്റൊരു പ്രവാചക കൽപന ഹദീസുകളിൽ വന്നിരിക്കുന്നു.

- “അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം ഉച്ചരിച്ച് അവന്റെ മാർഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുക. അല്ലാഹുവിനെ നിഷേധിക്കുന്നവരെ കൊന്നു കളയുക.” എന്ന് പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞതും മണ്ണിന് വേണ്ടിയല്ല.

3. ജനാധിപത്യം

ആധുനിക ലോകത്ത് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ശക്തമായ വക്താവാണ് ഖറദാവി. ജനാധിപത്യത്തെ ന്യായീകരിക്കുന്നതിനായി പലപല വിചിത്രവാദങ്ങളും ഖറദാവി എഴുന്നള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇസ്ലാമിക ഐക്യത്തിനു വേണ്ടി ശിർക്കിനെതിരെ നിശ്ശബ്ദത പാലിക്കുന്നത് അനുവദനീയമാണെന്നാണ് ഖറദാവിയുടെ വാദം. ഖുർആനിൽ വന്ന പ്രവാചകനായ മുസയുടെ കഥ ഇതിന് മറ്റൊരു തെളിവായി അവർ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. മുസാ അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനപ്രകാരം നാൽപ്പതു ദിവസത്തെ സംഭാഷണത്തിനായി സീന പർവതത്തിലേക്ക് പോയിരിക്കുകയാണ്. അതിനിടയിൽ ഒരു പശുക്കുട്ടിയെ ഉണ്ടാക്കി വിഗ്രഹാരാധനയിലേക്ക് സാമിരി അവരെ വഴിതെറ്റിച്ചു. “മടങ്ങി വന്ന മുസ കണ്ടത് തന്റെ ജനത പശുവിനെ ആരാധിക്കുന്നതാണ്. കൂപിതനായി അദ്ദേഹം ഹാറൂനോട് ചോദിച്ചു. ‘ഇവർ വഴിപിഴച്ചത് കണ്ടപ്പോൾ നീ എന്റെ കൽപന പിൻപറ്റാതിരുന്നതെന്തുകൊണ്ട്? അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ‘ഇസ്രായേൽ വംശത്തെ നീ ഭിന്നിപ്പിച്ചു, എന്റെ വാക്ക് നീ ശ്രവിച്ചില്ലായെന്ന് നിങ്ങൾ ആക്ഷേപിക്കുന്നുവെന്ന് ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടു’ ഇതിനർത്ഥം, അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രവാചകനായ ഹാറൂൻ മുസ വരുന്നതുവരെ ജനത്തിന്റെ ശിർക്കിനെതിരായി മൗനം ഭജിക്കുന്നതാണ് അവരിൽ ഭിന്നിപ്പുണ്ടാക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഉത്തമമെന്ന് മനസ്സിലാക്കി എന്നാണ്”. (ഫിഖ്ഹുദ്ദുല ഫിൽ ഇസ്ലാം, 160, 181)

സമൂഹത്തിന്റെ ഐക്യമാണ് തൗഹീദിനേക്കാൾ മെച്ചമെന്ന് പ്രവാചകനായ ഹാറൂൻ മനസ്സിലാക്കിയെന്നും അതിനാൽ ശിർക്കിനെതിരെ മൗനം പാലിക്കുകയോ, ശിർക്കിനോടൊപ്പം നിന്ന് ഐക്യത്തിന് വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ ശിർക്ക് ചെയ്തുകൊണ്ടു തന്നെ ചെറിയ തിന്മക്കെതിരെ നിയമനിർമാണസഭയിലേക്ക് മത്സരിക്കുകയോ, സമ്മതിദാനം നിർവഹിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് അനുവദനീയമാണെന്ന വ്യക്തവും സ്പഷ്ടവുമായ ശിർക്ക് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് തെളിവുകൾ കൊണ്ടുവരുന്ന ദുഷിച്ച സത്യനിഷേധികളാണിരിക്കൂട്ടർ.

ശിർക്കിനെ ഇത്തരൂണത്തിൽ മക്കയിലെ ബഹുദൈവ വാദികൾ പോലും ന്യായീകരിച്ചിട്ടില്ല. “തങ്ങളുടെ റബ്ബാരാണെന്ന് ചോദിച്ചാൽ അവർ പറയും, അല്ലാഹുവെന്ന്” എന്നാണ് ഖുർആൻ മക്കയിലെ ബഹുദൈവവാദികളെ കുറിച്ച് പോലും പറഞ്ഞത്. തങ്ങളുടെ ന്യായവാദങ്ങൾക്ക് തെളിവായി പ്രമാണങ്ങൾ അവർ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല. ദുഷിച്ച ഈ സമൂഹം ജൂതരെ പോലെ ഖുർആനിനെ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹുവെ തെല്ലും ഭയമില്ലത്തവർ.

പ്രവാചകന്മാരുടെ നിയോഗ ലക്ഷ്യത്തെ തന്നെ നിരാകരിക്കലാണത്. അല്ലാഹു ഖുർആനിൽ പറയുന്നു.

"അല്ലാഹുവിന് മാത്രം ഇബാദത്ത് ചെയ്യുക, താഗൂത്തിനെ നിഷ്കാസനം ചെയ്യുക എന്ന സന്ദേശവുമായാണ് നാം എല്ലാ സമൂഹങ്ങളിലേക്കും പ്രവാചകന്മാരെ അയച്ചിട്ടുള്ളത്" (അന്നഹ്ൽ, 16:36)

ഖറദാവി പ്രസിഡൻറായുള്ള യൂറോപ്യൻ ഫത്വ കൗൺസിൽ ഐർലൻറിൽ നടന്ന രണ്ടാം സമ്മേളനത്തിന് ശേഷം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ബുള്ളറ്റിനിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം.

6. "The Committee stresses the importance of abiding by the laws of the country that one resides in.
7. "The Committee permits the participation in the local elections, as long as it benefits the Muslims".

ജനങ്ങൾക്ക് തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പങ്കെടുക്കാൻ അനുവാദം നൽകുന്ന ഫത്വയാണിത്.

എന്നാൽ ജനാധിപത്യം വ്യക്തമായ കുഫ്റും ശിർക്കുമാണ്. ഏകനും മഹോന്നതനുമായ അല്ലാഹുവിന് പകരം ജനങ്ങളാണവിടെ നിയമം നിർമ്മിക്കുന്നത്. അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനിർമാണത്തിൽ നിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായി ജനങ്ങളുടെ നിയമനിർമാണവും വിധികൽപനയുമാണ് ജനാധിപത്യം. അവരുടെ ഭരണഘടനാപരമായ വിധികൽപന അല്ലാഹുവിന്റെ താത്പര്യമനുസരിച്ചുള്ളതായിരിക്കില്ല. പരമാധികാരം ജനങ്ങൾക്കാണെന്നും പാർലമെൻറിലെ ഇരുസഭകളും നിയമനിർമാണസഭകളാണെന്നും അവരുടെ ഭരണഘടന

വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിന് ഖുർആനികേക്കാൾ പ്രാമുഖ്യം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾ പടച്ച ഭരണഘടനയാണ് അവിടുത്തെ നിയമങ്ങളുടെ ചട്ടക്കൂട്. അതിനാൽ ഖുർആന്റെ കൽപനകൾക്ക് ജനാധിപത്യത്തിൽ പ്രസക്തിയില്ല. പ്രവാചക ചര്യക്കും കൽപനക്കും ഒരു വിലയുമില്ലവിടെ. ഖുർആൻ പറയുന്നു.

“നിങ്ങൾക്കിടയിൽ

ഭിന്നിപ്പുണ്ടാകുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങളത് അല്ലാഹുവിലേക്കും റസൂലിലേക്കും മടക്കുക. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതാണ് വേണ്ടത്.” (അന്നിസാഅ്, 4:59)

എന്നാൽ ജനാധിപത്യത്തിൽ ഇങ്ങനെയാണ് “നിങ്ങൾക്കിടയിൽ ഭിന്നിപ്പുണ്ടെങ്കിൽ അത് ജനഹിതത്തിന് വിടുക.” അല്ലെങ്കിൽ “വിഷയത്തീർപ്പിന് വേണ്ടി പരമോന്നത നീതിപീഠത്തിനും നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥയെയും ആശ്രയിക്കുക.”

അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിന് വിരുദ്ധമായ നിയമവ്യവസ്ഥയുള്ള ദീനാണ് ജനാധിപത്യം. അതിൽ അല്ലാഹുവിനല്ല പരമാധികാരം; ജനങ്ങൾക്കും മറ്റ് വ്യാജ ദൈവങ്ങൾക്കുമാണ്. വ്യത്യസ്തങ്ങളും വിഭിന്നങ്ങളുമായ ദൈവങ്ങളുടെ നിയമദർശനമാണത്. സ്രഷ്ടാവും സകലതിന്റെ രക്ഷകനുമായ ഏകനായ അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ച നിയമസരണിയല്ലാ അത്. അതിനാൽ തന്നെ ആർ ജനാധിപത്യത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നുവോ അതിനർത്ഥം ലിഖിത ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള മനുഷ്യ നിർമ്മിത വ്യവസ്ഥയാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്നതിനെ അംഗീകരിക്കുന്നുവെന്നും, ഏകനായ അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമദർശനത്തേ

ഇനി ആരെങ്കിലും നിയമനിർമാണം നടത്തിയില്ലെങ്കിൽ പോലും, അല്ലെങ്കിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പങ്കാളിയായില്ലേൽ പോലും ജനാധിപത്യത്തിന്റെ തത്വങ്ങളെ അംഗീകരിച്ചാൽ തന്നെയും അതിനർത്ഥം ജനാധിപത്യത്തിന്റെ നിയമനിർമാണാധികാരത്തെയും, അതിന്റെ കൽപനാധികാരത്തെയും അംഗീകരിക്കുന്നുവെന്നും, അതിന്റെ പരമാധികാരത്തെ അല്ലാഹുവിന്റെ പരമാധികാരത്തേക്കാളും അവന്റെ ഗ്രന്ഥത്തേക്കാളും അവന്റെ നിയമത്തേക്കാളും അംഗീകരിക്കുന്നുവെന്നുമാണ്. അത് വ്യക്തമായ കൂഹ്റാണ്. സ്പഷ്ടമായ വ്യതിക്രമമാണ്. സ്വയം ബഹുദൈവവാദമാണ്.

4. ഇസ്രായേൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പും ഖറദാവിയും

ഇസ്രായേലിലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് തന്റെ സ്ഥിരം ഖുതുബക്കിടയിൽ ഖറദാവി നടത്തിയ പ്രസ്താവന കാണുക. ജുമുഅ ഖുതുബയിലെ രണ്ടാം ഭാഗത്തു നിന്നാണ് ഈ വരികൾ:

“ഈ ഖുതുബ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന് മുൻപ് ഇസ്രായേലിലെ ഇലക്ഷനെ കുറിച്ച് ചിലതു പറയുവാൻ ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നു. എല്ലാ അറബികളും തന്നെ ഈ വിജയത്തിൽ പ്രതീക്ഷ വെച്ച് പുലർത്തുന്നു. ഈ തീരെഞ്ഞെടുപ്പ് ഫലത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ നാം ഇസ്രായേലിനെ പ്രശംസിക്കുന്നു. ആ രാജ്യത്തെപ്പോലെ നമ്മുടെ രാജ്യങ്ങളുമായാലെതെന്ന് നാം ആശിക്കുന്നു. വളരെ ചെറിയ സംഖ്യ ജനതയുടെ പിൻബലത്തിലാണ് ഇത് ഭരണകക്ഷിക്ക് അധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ടത്. നമ്മുടെ നാടുകളിലേതു പോലെ 94% അതിനോ 95% നോ അല്ല അവിടെ അവർ പരാജയപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ 99%, അതെ 99%. അല്ലാഹു സ്വയം ഇറങ്ങി വന്ന് ഇവിടുത്തെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ പങ്കെടുത്താൽ പോലും നമ്മുടെ നാടുകളിൽ അവൻ ഈ നേട്ടം കൈവരിക്കാനാവില്ല. അതിനാൽ തന്നെ നമുക്ക് ഇസ്രായേലിനെ പ്രശംസിക്കാതെ വയ്യ” ഖറദാവിയുടെ ശബ്ദരേഖ ലഭിക്കുവാൻ ഇവിടെ ക്ലിക്ക് ചെയ്യുക. → (<http://www.sahab.net/voice/qaradawi.asf>)

അല്ലാഹു ആകാശലോകത്ത് നിന്നിറങ്ങി വന്ന് തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പങ്കെടുത്താൽ പോലും ജൂതനായ നെതന്യാഹുവോ, അതല്ലെങ്കിൽ അറബ് നാടുകളിലെ തമ്പുരാക്കന്മാരോ ആയിരിക്കും അല്ലാഹുവിനെതിരെ വിജയം നേടുക എന്നാണ് ഖറദാവി പറഞ്ഞത്.

ഈ സംഗതി ശൈഖ് ഇബ്നു ഉമൈമീനോട് സൂചിപ്പിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “നഈദുബില്ലാഹ്. ഇത് മതഭ്രംശമാണ്” തുടർന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “കുഹ്റിന്റെ പ്രസ്താവന നടത്തിയ ഈ ആൾ നിർബന്ധമായും തൗബ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ മുർതദായി വധിക്കപ്പെടണം. അദ്ദേഹം പശ്ചാത്തപിച്ച് മടങ്ങട്ടെ, അല്ലാഹു അടിമക്കൂടെ തൗബ സ്വീകരിക്കുന്നവനാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം വലി അംർ വാളുകൊണ്ട് അയാളുടെ തലവെട്ടട്ടെ”

ശേഷം ശൈഖ് ഉമൈമീൻ ചോദിച്ചു. “ആരാണിത് പറഞ്ഞത്?” ചോദ്യകർത്താവ് പറഞ്ഞു. “യൂസുഫുൽ ഖറദാവി” അത് കേട്ട ശൈഖ് ഉമൈമീൻ നിശ്ശബ്ദനായി. ഉമൈമീന്റെ ശബ്ദരേഖ ലഭിക്കുവാൻ ഇവിടെ ക്ലിക്ക് ചെയ്യുക. → (<http://www.sahab.net/voice/othimeen.asf>)

* ഒരിടത്ത് ഇസ്രായേലിനെ പ്രശംസിക്കുന്നു. മറ്റൊരിടത്ത് അവരെ അംഗീകരിക്കുന്നതിന് ചില ഉപാധികൾ വെക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാടുകൾ സംശയകരമല്ലാതാകുന്നതെങ്ങനെ?

5. മദ്യ വിൽപനക്കനുമതി

മദ്യം, പന്നിയിറച്ചി തുടങ്ങിയവയുടെ വിൽപന അനുവദനീയമാണെന്നാണ് ഖറദാവിയുടെ അഭിപ്രായം. മദ്യം കുടിക്കുന്നത്, വാങ്ങുന്നത്, വാറ്റുന്നത് - അത് എത്ര കുറഞ്ഞ അളവിലോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ ഹറാമാണെന്നതാണ് ഇസ്ലാമിക വിധി. മാത്രമല്ല, 'സദ്യ ദരാഇഅ്' അഥവാ മാർഗങ്ങൾ അടക്കം എന്ന ഫിഖ്ഹിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മദ്യം വാറ്റുന്നവന് മുന്തിരി നൽകുന്നത് പോലും ഹറാമാണ്. എന്നാൽ മുന്തിരി വിൽപന ഇസ്ലാമിൽ അനുവദനീയമാണ് എന്നുള്ളിടത്താണ് ഈ വിധിയെന്നും മനസ്സിലാക്കണം.

അതേ പോലെ പലിശയും അദ്ദേഹം അനുവദിച്ചു നൽകുന്നു. ബാങ്കുകളിൽ നിന്ന് പലിശയുള്ള ലോൺ എടുക്കുന്നത് അനുവദനീയമാണത്രെ. 'പലിശയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ ഇടപാടുകളും - അത് കൊടുക്കലോ വാങ്ങലോ സാക്ഷ്യമോ എന്താകട്ടെ- ഹറാമാണെന്ന് ശരീഅത്തിന്റെ കൽപന ഉള്ളിടത്താണ് ഉദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ നിലപാടെന്നുമോർക്കണം.

ആണ്ഡം പെണ്ണും കുടിക്കലെന്നതിലും അദ്ദേഹം ഇസ്ലാമിക മാനം ദർശിക്കുന്നുണ്ട്. പന്നിയിറച്ചി കുറഞ്ഞ തോതിൽ ആഹരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നും അദ്ദേഹം 'നിരീക്ഷിക്കുന്നു'ണ്ട്.

ഖറദാവി പ്രസിഡൻറായുള്ള യൂറോപ്യൻ ഫത്വ കൗൺസിൽ ഐർലൻറിൽ നടന്ന രണ്ടാം സമ്മേളനത്തിന് ശേഷം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ബുള്ളറ്റിനിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം.

1. "The Committee permits the selling of alcohol and pork in the supermarkets that are owned by Muslims if there is a need to sell it, and the Committee states as a condition that those types of products are little in comparison to the general sales.
2. "The Committee declares it prohibited to sell alcohol in restaurants because it forms a large portion of the sales.
3. "The Committee permits the buying of homes, cars via banks and instalments.
4. "The Committee permits the mixing of women and men in one place, like classes and lectures and the social gatherings, if done in accordance with the Shar'ee principles," and he considers the word 'free-mixing' to be new to Islamic terminology.
5. "The Committee permits the eating of food that has little amount of prohibited ingredients, like pork and its fat, as long as it doesn't exceed 1%.

ഇത് വ്യക്തമായ കുഹ്റാണ്. അല്ലാഹു തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ നിരോധിച്ച സംഗതികൾക്ക് അനുവാദം കൊടുക്കുന്നത് അക്രമമാണ്. ഈ ഫത്വയിലെല്ലാം തന്നെ ഖറദാവിയുടെ പേര് വെക്കുക മാത്രമല്ല, ഒപ്പ് കൂടിയുണ്ട്.

ഇബ്നു തൈമിയ പറയുന്നു. "പണ്ഡിതന്മാർ ഐക്യകണ്ഠേന ഹറാമായി അംഗീകരിച്ചതിനെ ഹലാലാക്കുകയോ ഐക്യകണ്ഠേന ഹലാലായി അംഗീകരിച്ചതിനെ ഹറാമാക്കുകയോ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ കർമ്മ ശാസ്ത്ര വിശാരദന്മാരുടെ ഏകാഭിപ്രായമനുസരിച്ച് അവൻ കാഫിറും മുർതദുമാവുന്നതാണ്. ഇത്തരക്കാരെ കുറിച്ച് അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'ആർ അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചതനുസരിച്ച് വിധി കൽപിക്കുന്നില്ലയോ അവരാണ് കാഫിറുകൾ'"

ഖുർആനിലെ അദ്ധ്യായ 6: 121 വിശദീകരിച്ചു കൊണ്ട് ഇമാം റാസി പറയുന്നു. “അല്ലാഹു ഹലാലാക്കിയതിനെ ആരെങ്കിലും ഹറാമാക്കുകയോ അവന്റെ ഹറാമിനെ ഹലാലാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അവൻ മുശ്ശരിക്കാകുന്നു എന്നതിന് ഈ സൂക്തം തെളിവാണ്. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവനെ നിയമനിർമാണാധികാരിയായി നിശ്ചയിച്ചുവെന്നതിനാലാണ് അവനെ മുശ്ശരിക്കെന്ന് വിളിക്കുന്നത്. അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ നിയമനിർമാണാധികാരിയായി നിശ്ചയിക്കൽ ശിർക്കാകുന്നു.” (തഫ്സീർ കബീർ, 13/170)

ഇതു സംബന്ധിച്ച് ശൈഖ് അബൂ ബസീർ തർതുസി എഴുതി. “ഇതു വഴി ഡോ. യൂസുഫുൽ ഖറദാവി വ്യക്തമായ കുഹ്റിൽ പതിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അദ്ദേഹം പരസ്യമായി പശ്ചാത്തപിക്കുകയും ജനങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നിടത്തോളം കാലത്തോളം അദ്ദേഹത്തെ തക്ഫീർ ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ന് ഒരു സംഗതിയും തടയുന്നില്ലെന്നതാണ് സത്യം.”

പ്രസ്തുത ഫത്വ ഇവിടെ ലഭ്യമാണ്. → (<http://www.altartosi.com/verdicts/index.html>). ശൈഖ് അബൂ ബസീർ താർതുസി ഖറദാവിയുടെ വിഷയത്തിൽ നൽകിയ ഫത്വയാണ് താഴെ.

:159

...

... ..

:

! ..

:

:

..

..

..

.

:

..

..

..

.

:

..

..

..

6. സംഗീതവും അഭിനയവും ഹലാൽ

സംഗീതവും സ്ത്രീകളുടെ സിനിമാ / നാടകാഭിനയവും അനുവദനീയമാണെന്ന വിചിത്രവാദവും ഇദ്ദേഹം വെച്ച് പുലർത്തുന്നു. ‘അൽ ഇസ്ലാമു വൽ ഫൻ’ (ഇസ്ലാമും കലയും) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ സംഗീതത്തെ ഹലാലാക്കുന്നത് കാണാനാകും.

എന്നാൽ ഇസ്ലാമിലെ പ്രാമാണിക പണ്ഡിതന്മാരായ ഇമാം അബൂ ഹനീഫ, ഇമാം യൂസുഫ്, അശ്ശാബി ഹമ്മാദ്, മൗരി, ഇബ്നു ജൗസി, ഇമാം മാലിക്, തബരി, ഖുർതുബി, ശാഫി, ഇബ്നു ഹജർ അൽ അസ്ഖലാനി തുടങ്ങിയവർ സംഗീതം വ്യക്തമായ ഹറാമാണെന്ന് പറയുകയുണ്ടായി. സംഗീതം ആലപിക്കുന്നവർക്കൊപ്പമിരുന്ന് അത് കേൾക്കരുതെന്ന് ഇമാം അഹ്മദ് പറഞ്ഞു.

അഭിനയത്തിന്റെ ഭാഗമായി കുരിശ് ധരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

എന്നാൽ സുറത്തു തൗബയിലെ “അവരുടെ പാതിരിമാരെയും പുരോഹിതന്മാരെയും മർയമിന്റെ മകനായ മിശിഹയെയും അല്ലാഹുവിന് പുറമെ അവർ രക്ഷിതാക്കളായി സ്വീകരിച്ചു” എന്ന ആയത്തുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് തിർമിദി ഉദ്ധരിച്ച ഹദീസിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം.

അദിത്ത് ബിൻ ഹാതിം പറയുന്നു. “ഞാൻ പ്രവാചകസന്നിധിയിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ എന്റെ കഴുത്തിൽ ഒരു വെള്ളികുരിശുണ്ടായിരുന്നു.

പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു. “അദിത്ത്... ഈ വിഗ്രഹത്തെ നീ എറിഞ്ഞുടക്കുക”

കുരിശിനെ പ്രവാചകൻ വിഗ്രഹമെന്നാണ് അഭിസംബോധന ചെയ്തത്. വിഗ്രഹത്തെ കുറിച്ച ഇസ്ലാമികമായ വിധി കാണുക.

- ‘വിഗ്രഹത്തിന്റെ മാലിന്യങ്ങളിൽ നിന്ന് അകന്ന് നിൽക്കുക’ എന്നാണ്. എങ്കിൽ അത്തരം വിഗ്രഹങ്ങളെ എറിഞ്ഞുടക്കുക എന്നല്ലാതെ എങ്ങനെയാണ് നമുക്ക് സാംശീകരിക്കാനാവുക?

ഹായിസ അഹ്മദ്, ശാദിയ, ഉമ്മു കുൽസു, ഫൈറോസ് തുടങ്ങിയ വാനമ്പാടികളുടെ ഗാനങ്ങൾ തനിക്കിഷ്ടമാണെന്ന് ഖറദാവി ഖതറിൽ നിന്നിറങ്ങുന്ന അർറായ (നമ്പർ: 5969, 19. ജമാദുൽ ഊല, 1419) ൽ പറയുന്നുണ്ട്.

തലമറക്കാത്ത, ഇസ്ലാമികമായ വേഷവിധാനങ്ങളോട് ശാത്രവത പുലർത്തുന്ന ഈ ഗായികമാരുടെ ഗാനങ്ങൾ ഇഷ്ടമാണെന്ന് പറയുന്നതിലൂടെ, അത് ആസ്വദിക്കുന്നുവെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നതിലൂടെ ആ പണ്ഡിതൻ എന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?

സ്ത്രീകൾ അഭിനയിക്കുന്നത് അനുവദനീയമാണെന്ന് 13/6/1999 ലെ ‘ശരീഅ വൽ ഹയ്’ എന്ന പരിപാടിയിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

ഇത്തരം ആളുകളോട് നമുക്ക് പറയാനുള്ളത്, സ്വന്തം പെണ്മക്കളെയും പെണ്മന്മാരെയും അഭിനയ ജീവിതത്തിലേക്ക് പറഞ്ഞു വിട്ട് മാതൃക കാണിക്കുക എന്നാണ്.

7. സാമ്രാജ്യത്വ സേവകൻ

ഇന്ന് ഖറദാവി ഒരു സാമ്രാജ്യത്വ സേവകൻ കൂടിയാണ്. മുൻപ് കൊട്ടാരം മുഹ്തി എന്ന പദവി മാത്രമേ അദ്ദേഹം അലങ്കരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഖത്തർ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശമ്പളം പറ്റിക്കൊണ്ടിരുന്ന സർക്കാർ സേവകനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഉമർ ഖത്താബ് മസ്ജിദിൽ ഖുതുബ പറയുന്നതിന് സർക്കാർ അദ്ദേഹത്തിന് ശമ്പളം നൽകിയിരുന്നു. അമേരിക്കൻ സൈന്യത്തിന് ജസീറത്തുൽ അറബിൽ താവളം ഒരുക്കിനൽകിയ ഒരു സർക്കാരിന്റെ ശമ്പളക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സർക്കാരിന്റെ നിലപാടുകളിൽ പ്രതിഷേധിച്ച് അദ്ദേഹം ഉദ്യോഗം രാജിവെക്കുകയുണ്ടായില്ല. ആ പദവിയിൽ നിന്ന് ഇന്നദ്ദേഹം വീണ്ടും മുന്നോട്ട് പോയിരിക്കുന്നു. അമേരിക്കൻ ഗവണ്മെന്റിന് വേണ്ടി ഫത്വകൾ നൽകുന്ന സാമ്രാജ്യത്വ മുഹ്തി കൂടിയായിരിക്കുന്നു അദ്ദേഹം.

2001 ൽ അഫ്ഗാൻ അധിനിവേശത്തോടനുബന്ധിച്ച് താരിഖ് അൽ ബശരി, ഹൈമം അൽ ഖയാത്ത്, മുഹമ്മദ് സാലിം അൽ അച്ച, ഫഹ്മി ഹുവൈദി, താഹ ജാബിർ അൽ അൽ വാനി തുടങ്ങിയവർക്കൊപ്പം ചേർന്ന് ഖറദാവി ഒപ്പു വെച്ച ഫത്വ അമേരിക്കൻ കുരിശ് പോരാളികളെ സഹായിക്കുന്നതായിരുന്നു. ആ ഫത്വയിൽ നിന്ന് ഇന്നു വരെ അദ്ദേഹം പിന്തിരിയുകയോ പശ്ചാത്തപിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. അമേരിക്കൻ പട്ടാളത്തിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന മുസ്ലിംകൾക്ക് അതിന്റെ ഭാഗമായി മുസ്ലിമിനെ വധിക്കേണ്ടി വന്നാൽ അതനുവദനീയമാണെന്നായിരുന്നു ആ ഫത്വ. അത് കേവലം അമേരിക്കൻ പട്ടാളത്തിന്റെ കാര്യം മാത്രമല്ല, ബ്രിട്ടന്റെയും, ഫ്രാൻസിന്റെയും പട്ടാളത്തിലും ജോലി ചെയ്യുന്നത് അനുവദനീയമാക്കപ്പെടുന്ന ഫത്വയായിരുന്നു അത്.

മുസ്ലിമിന്റെ വധവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കൊന്നവനും കൊല്ലപ്പെട്ടവനും നരകത്തിലാണെന്ന ബുഖാരിയിലെയും മുസ്ലിമിലെയും ഹദീസ് ഏതെങ്കിലും നാടിലെ പൗരന്റെയോ രാജ്യത്തിന്റെ പട്ടാളത്തിലെ ഭടന്റെയോ അവസ്ഥയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതല്ലായെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ജോലിയുടെ സുരക്ഷിതത്വം ദേശം സ്നേഹം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാൻ സാധ്യതയും കണക്കിലെടുത്താണ് മുസ്ലിമിനെ വധിക്കുവാൻ പോലും അനുവാദം നൽകുന്നത് തന്നെ. അമേരിക്കൻ മുസ്ലിമിന്റെ ദേശ സ്നേഹമാണ് വലുത്; അഫ്ഗാനിലെയും ഇറാഖിലെയും മുസ്ലിമിന്റെ ജീവനല്ല.

കാരണം ഫത്വയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. “ഭീകരവാദികൾക്കെതിരായ യുദ്ധത്തിൽ അവർക്ക് അഭയം നൽകുകയും തീവ്രവാദം അഭ്യസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നാടുകൾക്കെതിരെ പോരാടുന്നത് അനുവദനീയമാണ്”

അതായത് അമേരിക്കയുടെ മുസ്ലിംകൾക്കെതിരെയുള്ള ഭീകരവാദത്തിനെതിരെ യുദ്ധം എന്ന അമേരിക്കൻ കുരിശു യുദ്ധ നീക്കത്തിൽ മുസ്ലിംകൾക്കെതിരെ അമേരിക്കൻ സേനയിലുള്ള മുസ്ലിംകൾ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത് അനുവദനീയമാണെന്ന്. ഈ ഫത്വ ആർക്കു വേണ്ടിയാണ്? ആരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടിയാണ്? മുസ്ലിമിന്റെ രക്തം അനുവദനീയമാക്കുന്ന ഈ രീതി ഖവാരിജുകളുടേതാണ്.

പ്രസ്തുത ഫത്വയുടെ ആംഗലേയ ഭാഷ്യമാണ് താഴെ. എഴുതി ചോദിച്ചത് ഇംഗ്ലീഷുകാരനായതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന് വേണ്ടി നൽകിയ മർപടിയുടെ അംഗീകൃത തർജ്ജുമയാണിത്. അതിന് ശേഷം അറബി മൂലവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

This English version was translated from the original Arabic, authorized and approved by authors of the statement.

Following is the fatwa text:

In The Name of God, The Compassionate, The Merciful

Legal Fatwa

This is the reply to the (religious) inquiry presented by Mr. Muhammad Abdur-Rashid, the most senior Muslim chaplain in the American Armed forces. It concerns the permissibility of the Muslim military

personnel within the US armed forces to participate in the war operations and its related efforts in Afghanistan and elsewhere in other Muslim countries.

In his question he states that the goals of the (war) operations are:

- 1) Retaliation against those "who are thought to have participated" in planning and financing the suicide operations on September 11th, against civilian and military targets in New York and Washington (he then detailed the consequences of these operations.)
- 2) Eliminating the elements that use Afghanistan and elsewhere as safe haven, as well as deterring the governments which harbor them, sanction them, or allow them the opportunity for military training in order to achieve their goals around the world.
- 3) Restoring the veneration and respect to the US as a sole superpower in the world.

Furthermore, he concludes his inquiry by mentioning that the number of the Muslim military personnel, in the three branches of the American armed forces, exceeds fifteen thousand soldiers. Hence, if they refuse to participate in fighting, they will have no choice but to resign, which might also entail other consequences. Finally, he asks if it is permissible, to those who can transfer, to serve in different capacities other than direct fighting.

The reply:

Praise be to God and peace and blessing be upon the messengers of God. We say: This question presents a very complicated issue and a highly sensitive situation for our Muslim brothers and sisters serving in the American army as well as other armies that face similar situations. All Muslims ought to be united against all those who terrorize the innocents, and those who permit the killing of non-combatants without a justifiable reason. Islam has declared the spilling of blood and the destruction of property as absolute prohibitions until the Day of Judgment. God (glory be to He) said: " Because of that We ordained unto the Children of Israel that if anyone killed a human being - unless it be in punishment for murder or for spreading mischief on earth- it would be as though he killed all of humanity; whereas, if anyone saved a life, it would be as though he saved the life of all humanity. And indeed, there came to them Our messengers with clear signs (proofs and evidences), even then after that, many of them continued to commit mischief on earth." 5:32

Hence, whoever violates these pointed Islamic texts is an offender deserving of the appropriate punishment according to their offence and according to its consequences for destruction and mischief.

It's incumbent upon our military brothers in the American armed forces to make this stand and its religious reasoning well known to all their superiors, as well as to their peers, and to voice it and not to be silent. Conveying this is part of the true nature of the Islamic teachings that have often been distorted or smeared by the media.

If the terrorist acts that took place in the US were considered by the Islamic Law (Shar'iah) or the rules of Islamic jurisprudence (Fiqh), the ruling for the crime of "Hirabah" (waging war against society) would be applied to their doers. God (Glory be to He) said: "The recompense of those who wage war against God and His Messenger and do mischief on earth is only that they shall be killed or crucified or their hands and their feet be cut off from opposite sides, or be exiled from the land. That is their disgrace in this world, and a great torment is theirs in the Hereafter. Except for those who (having fled away and then) came back with repentance before they fall into your power; (in that case) know that God is Oft-Forgiving, Most Merciful." 5: 33-34

Therefore, we find it necessary to apprehend the true perpetrators of these crimes, as well as those who aid and abet them through incitement, financing or other support. They must be brought to justice in an impartial court of law and punish them appropriately, so that it could act as deterrent to them and to others like them who easily slay the lives of innocents, destroy properties and terrorize people. Hence, it's a duty on Muslims to participate in this effort with all possible means, in accordance with God's (Most High) saying: "And help one another in virtue and righteousness, but do not help one another in sin and transgression." 5:2.

On the other hand, the source of the uneasiness that American Muslim military men and women may have in fighting other Muslims, is because it's often difficult- if not impossible- to differentiate between the real perpetrators who are being pursued, and the innocents who have committed no crime at all. The authentic saying by the prophet states: "When two Muslims face each other in fighting and one kills the other, then both the killer and the killed are in the hell-fire. Someone said: we understand that the killer is in hell, why then the one who's being killed? The prophet said: because he wanted to kill the other person." (Narrated by Bukhari and Muslim.)

The noble Hadith mentioned above only refers to the situation where the Muslim is in charge of his affairs. He is capable of fighting as well as capable of not fighting. This Hadith does not address the situation where a Muslim is a citizen of a state and a member of a regular army. In this case, he has no choice but to follow orders, otherwise his allegiance and loyalty to his country could be in doubt. This would subject him to much harm since he would not enjoy the privileges of citizenship without performing its obligations.

The Muslim (soldier) must perform his duty in this fight despite the feeling of uneasiness of "fighting without discriminating." His intention (niyya) must be to fight for enjoining of the truth and defeating falsehood. It's to prevent aggression on the innocents, or to apprehend the perpetrators and bring them to justice. It's not his concern what other consequences of the fighting that might result in his personal discomfort, since he alone can neither control it nor prevent it. Furthermore, all deeds are accounted (by God) according to the intentions. God (the Most High) does not burden any soul except what it can bear. In addition, Muslim jurists have ruled that what a Muslim cannot control he cannot be held accountable for, as God (the Most High) says: "And keep your duty to God as much as you can." 64:16. The prophet (prayer and peace be upon him) said: " when I ask of you to do something, do it as much as you can." The Muslim here is a part of a whole, if he absconds, his departure will result in a greater harm, not only for him but also for the Muslim community in his country - and here there are many millions of them. Moreover, even if fighting causes him discomfort spiritually or psychologically, this personal hardship must be endured for the greater public good, as the jurisprudence (fiqhi) rule states.

Furthermore, the questioner inquires about the possibility of the Muslim military personnel in the American armed forces to serve in the back lines - such as in the relief services' sector and similar works. If such requests are granted by the authorities, without reservation or harm to the soldiers, or to the other American Muslim citizens, then they should request that. Otherwise, if such request raises doubts about their allegiance or loyalty, cast suspicions, present them with false accusations, harm their future careers, shed misgivings on their patriotism, or similar sentiments, then it's not permissible to ask for that.

To sum up, it's acceptable - God willing- for the Muslim American military personnel to partake in the fighting in the upcoming battles, against whomever, their country decides, has perpetrated terrorism against them. Keeping in mind to have the proper intention as explained earlier, so no doubts would be cast about their loyalty to their country, or to prevent harm to befall them as might be expected. This is in accordance with the Islamic jurisprudence rules which state that necessities dictate exceptions, as well as the rule that says one may endure a small harm to avoid a much greater harm.

And God the Most High is Most Knowledgeable and Most Wise.

Rajab 10, 1422 AH / September 27, 2001

Sheikh Yusuf al-Qaradawi [Grand Islamic Scholar and Chairman of the Sunna and Sira Council, Qatar]

Judge Tariq al-Bishri [First Deputy President of the Council d'etat, Ret., Egypt]

Dr. Muhammad S. al-Awa [Professor of Comparative Law and Shari'a, Egypt]

Dr. Haytham al-Khayyat [Islamic Scholar, Syria]

Mr. Fahmi Houaydi [Islamic Author and Columnist, Egypt]

Sheikh Taha Jabir al-Alwani [Chairman of the North America Fiqh Council, Sterling, Va.]

بسم الله الرحمن الرحيم

هذا جواب عن الاستفتاء المقدم من السيد / جلال محمد عبد الرشيد ، أقدم المرشدين الدينيين المسلمين في الجيش الأمريكي ، حول مدى جواز مشاركة العسكريين المسلمين في الجيش الأمريكي في المهمات القتالية وسائر ما تتطلبه في أفغانستان وغيرها من بلاد المسلمين . ويقول في استفتائه إن أهداف هذه العمليات هي :

١. الانتقام من الذين " يظن أنهم شاركوا " في تدبير وتمويل العمليات الانتحارية التي نفذت في الحادي عشر من سبتمبر ضد أهداف مدنية وعسكرية في كل من نيويورك وواشنطن (وشرخ ما اشتملت عليه هذه العمليات) .
 ٢. القضاء على العناصر التي لجأت إلى الأراضي الأفغانية وغيرها ، وإخافة سائر الحكومات التي تتباهل في إيواء أمثال هؤلاء ، وتمكنهم ، أو تعطيتهم فرص التمكن ، من التدريب على فنون القتال ، والاتطلاع نحو أهدافها في العالم .
 ٣. إعادة الهبة والاحترام للولايات المتحدة باعتبارها قطباً عالمياً منفرداً .
- ويختتم استفتاءه بقوله إن العسكريين المسلمين في الجيش الأمريكي بقروعه الثلاثة لا يقلون عن خمسة عشر ألفاً ، وإنهم قد لا يتاح لهم ، إذا لم يقبلوا المشاركة في العمليات القتالية المذكورة ، إلا الاستقالة وفيها ما فيها في الظروف الراهنة ، ويسأل أخيراً : هل يجوز لمن يستطيع منهم أن يطلب تحويله إلى الخدمات الأخرى غير القتال المباشر ؟

والجواب

بعد حمد الله والصلاة والسلام على رسول الله ؟ نقول :
إن هذا السؤال يعرض قضية شديدة التعقيد وموقفاً بالغ الحساسية يواجهه إخواننا العسكريون المسلمون في الجيش الأمريكي ، وفي غيره من الجيوش التي قد يوضعون فيها في ظروف مشابهة .

والواجب على المسلمين كافة أن يكونوا بدأ واحدة ضد الذين يروغون الأمنين ويستحلون دماء غير المقاتلين بغير موجب شرعي . لأن الإسلام حرّم الدماء والأموال حرمة قطعية إلى يوم القيامة . قال تعالى : « من أجل ذلك كتبنا على بني إسرائيل أنه من قتل نفساً ، بغير نفس أو فساد في الأرض ، فكأنما قتل الناس جميعاً ، ومن أحياها فكأنما أحيا الناس جميعاً ، ولقد جاءتهم رسلهم بالبينات ثم إن كثيرا منهم بعد ذلك في الأرض لمفسدون » . (المائدة : ٣٢)
فمن خالف النصوص الإسلامية الدالة على ذلك فهو عاصٍ مستحق للعقوبة المناسبة لنسوع معصيته وقد رتب عليها من فساد أو إفساد .

ويجب على إخواننا العسكريين المسلمين في الجيش الأمريكي أن يجعلوا موقفهم هذا -
وأساسه الديني - معروفاً لجميع زملائهم ورؤسائهم وأن يجهروا به ولا يكتموا لأن في ذلك
إبلاغاً لجزء مهم من حقيقة التعاليم الإسلامية طالما شوهت وسائل الإعلام صورته أو أظهرته
على غير حقيقته .

ولو أن هذه الأحداث الإرهابية التي وقعت في الولايات المتحدة الأمريكية عوملت بمقتضى
نصوص الشريعة وقواعد الفقه الإسلامي لكان الذي ينطبق عليها هو حكم جريمة الحرابة ،
الوارد في سورة المائدة ، في قول الله تبارك وتعالى :

« إنما جزاء الذين يحاربون الله ورسوله ويسعون في الأرض فساداً ، أن يقتلوا ، أو يصلبوا ،
أو تقطع أيديهم وأرجلهم من خلاف ، أو ينفوا من الأرض ، ذلك لهم خزي في الدنيا ، ولهم
في الآخرة عذاب عظيم . إلا الذين تابوا من قبل أن تقسروا عليهم فاعلموا أن الله غفور
رحيم . » (الأيتان ٣٣ أو ٣٤)

ولذلك فإننا نرى ضرورة البحث عن الفاعلين الحقيقيين لهذه الجرائم ، والمشاركين فيها
بالتحريض والتمويل والمساعدة ، وتقديمهم لمحاكمة منصفة تنزل بسهم العقاب المناسب
السرايع لهم ولأمثالهم من المستهينين بحياة الأبرياء وأموالهم والمروعين لأمنهم .
وهذا كله من واجب المسلمين المشاركة فيه بكل سبيل ممكنة ، تحقيقاً لقول الله تعالى :
« وتعاونوا على البر والتقوى ولا تعاونوا على الإثم والعدوان » (سورة المائدة : ٢) .

ولكن الحرج الذي يصيب العسكريين المسلمين في مقابلة المسلمين الآخرين مصدرة أن القتال
يصعب - أو يستحيل - التمييز فيه بين الجناة الحقيقيين المستهينين به وبين الأبرياء الذين
لا ذنب لهم فيما حدث . وأن الحديث النبوي الصحيح يقول : « إذا تواجه المسلمان بسيفيهما
فقتل أحدهما صاحبه فالقاتل والمقتول في النار ، قيل هذا القاتل فما بال المقتول ؟ قال : قد
أراد قتل صاحبه » . (رواه البخاري ومسلم) .

والواقع أن الحديث الشريف المذكور يتناول الحالة التي يملك فيها المسلم أمر نفسه فيستطيع
أن ينهض للقتال ويستطيع أن يمتنع عنه ، وهو لا يتناول الحالة التي يكون المسلم فيها مواطناً
وجندياً في جيش نظامي لدولة ، لا يملك إلا أن يلتزم بطاعة الأوامر الصادرة إليه وإلا كان
ولاؤه لدولته محل شك ، مع ما يترتب على ذلك من أضرار عنيدة . ذلك أنه لا يستطيع أن
يتمتع بحقوق المواطنة دون أن يؤدي الالتزامات المترتبة عليها .

ويتبين من ذلك أن الحرج الذي يسببه نص هذا الحديث الصحيح ، وأمثاله ، إما أنه مرفوع ،
وإما أنه مختل في جنب الأضرار العامة التي تلحق بمجموع المسلمين في الجيش الأمريكي ،
بل وفي الولايات المتحدة بوجه عام ، إذا أصبحوا مشكوكاً في ولائهم لبلدهم الذي يحملون
جنسيته ، ويتمتعون فيه بحقوق المواطنة ، وعليهم أن يؤديوا واجباتها .

وأما المخرج الذي يسببه كون القتال لا تمييز فيه فإن المسلم يجب عليه أن ينوي بمساهمته في هذا القتال أن يحقق الحق ويبطل الباطل ، وأن عمله يستهدف منع العدوان على الأبرياء أو الوصول إلى مرتكبيه لتقديمهم للعدالة . وليس له شأن بما سوى ذلك من أغراض للقتال قد تنشئ لديه حرجاً شخصياً ، لأنه لا يستطيع وحده منعها ولا تحقيقها ، « وإلما الأعمال بالنيات » . والله تعالى لا يكلف نفساً إلا وسعها ، والمقرر عند الفقهاء أن ما لا يستطيعه المسلم فهو ساقط عنه لا يكلف به لقول الله تعالى : « فاتقوا الله ما استطعتم » (التغابن : ١٦) ولقول الرسول ﷺ " إذا أمرتكم بشيء فأتوا منه ما استطعتم " . وإلما المسلم هنا جزء من كل لو خرج عليه لفرتب على خروجه ضرر ، له ولجماعة المسلمين في بلده ، أكبر كثيراً من الضرر الذي يترتب على مشاركته في القتال .

والقواعد الشرعية المرعية تقرر أنه " إذا اجتمع ضرران ارتكب أخفهما " فإذا كان يترتب على امتناع المسلم عن القتال في صفوف جيشه ضرر على جميع المسلمين في بلاده - وهم ملايين عديدة - وكان قتاله سوف يسبب له ، هو ، حرجاً أو أذى روحياً ونفسياً فإلن "الضرر الخاص يُحمل لنفع الضرر العام " كما تقرر القاعدة الفقهية الأخرى .

وإذا كان العسكريون المسلمون في الجيش الأمريكي يستطيعون طلب الخدمة - مؤقتاً في أثناء هذه المعارك الوشيكة - في الصفوف الخلفية للعمل في خدمات الإعاشة وما شابهها - كما ورد في السؤال - دون أن يسبب لهم ذلك ، ولا لغيرهم من المسلمين الأمريكيين ، حرجاً ولا ضرراً فإنه ينبغي لهم هذا الطلب ، أما إذا كان هذا الطلب يسبب ضرراً أو حرجاً يتمثل في الشك في ولائهم ، أو تعريضهم لموء ظن ، أو لاتهم باطل ، أو لإيذائهم في مستقبلهم الوظيفي ، أو للتشكك في وطنيتهم ، وأشياء ذلك ، فإنه لا يجوز عندئذ هذا الطلب .

والخلاصة أنه لا بأس - إن شاء الله - على العسكريين المسلمين من المشاركة في القتال في المعارك المتوقعة ضد من تقرر دولتهم أنهم يمارسون الإرهاب ضدها ، أو يؤون الممارسين له ، ويتيحون لهم فرص التدريب والانطلاق من بلادهم ، مع استصحاب النية الصريحة على النحر الذي أوضحناه ، دفعاً لأي شبهة قد تثق بهم في ولائهم لأوطانهم ، ومنعاً للضرر الغالب على الأمن وقوعه ، وإعمالاً للقواعد الشرعية التي تبيح بالضرورات ارتكاب المحظورات وتوجب تحمل الضرر الأخف لنفع الضرر الأشد .

والله تعالى أعلم وأحكم .

د. محمد صالح المنجد

د. محمد صالح المنجد

د. محمد صالح المنجد

د. محمد صالح المنجد

د. محمد صالح المنجد

د. محمد صالح المنجد

د. محمد صالح المنجد

١٠ من رجب الفرد ١٤٢٢ هـ

٢٧/٩/٢٠٠١ م

د. محمد صالح المنجد

د. محمد صالح المنجد

എന്നാൽ കുഹ്റിന്റെ സൈന്യത്തിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്റെ ഇസ്ലാമിക വിധിയെന്താണ്? അത് ഹറാമാണ്. ജീവിച്ചിരുന്നാൽ കൊലയാണ് അയാൾക്കുള്ള വിധി. കൊല്ലപ്പെട്ടാൽ നരകശിക്ഷ ലഭിക്കുന്ന കുറ്റം. ഖുർആനിലെ അദ്ധ്യായം 4, അന്നിസാഅ്: 97 ന്റെ അവതരണ പശ്ചാത്തലം അതാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

“സത്യനിഷേധികളുടെ ഇടയിൽ തന്നെ ജീവിച്ചുകൊണ്ട് സ്വന്തത്തോട് അന്യായം ചെയ്തവരെ മരിപ്പിക്കുമ്പോൾ മലക്കുകൾ അവരോട് ചോദിക്കും. നിങ്ങളെന്തൊരു നിലപാടിലായിരുന്നു? ഞങ്ങൾ സ്വന്തം നാട്ടിൽ അടിച്ചൊതുക്കപ്പെട്ടവരായിരുന്നു എന്നവർ പ്രതിവചിക്കും. അന്നേരം മലക്കുകൾ ചോദിക്കും; അല്ലാഹുവിന്റെ ഭൂമി വിശാലമായിരുന്നില്ലേ? നിങ്ങൾ സ്വദേശം വിട്ട് എവിടെയെങ്കിലും പോകാമായിരുന്നില്ലേ? എന്നാൽ അത്തരക്കാരുടെ വാസസ്ഥലം നരകമത്രെ. അതെത്ര ചീത്തയായ സങ്കേതം.” (അന്നിസാഅ്, 4:97)

ബദർ യുദ്ധവേളയിൽ മുശ്റിക്കുകൾക്കൊപ്പം മുസ്ലിംകൾക്കെതിരായി അണിചേർന്ന മക്കയിലെ ചില മുസ്ലിംകളെ കുറിച്ചാണ് ഈ സൂക്തം അവതരിച്ചത്. മുസ്ലിംകൾക്കെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്യണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയായിരുന്നില്ല അവർ ബദറിലേക്ക് വന്നത്. മക്കയിലെ മുശ്റിക്കുകൾ യുദ്ധത്തിൽ വിജയിച്ചാൽ മക്കയിൽ താമസിക്കുന്ന തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പിന്നീടുള്ള മക്കയിലെ താമസത്തിനു ദോഷം ചെയ്യുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയതിനാലായിരുന്നു അവർ യുദ്ധത്തിൽ അണിചേർന്നത്. പ്രവാചകനെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്യണമെന്ന് അവർ ചിന്തിച്ചിട്ടേയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ യുദ്ധത്തിനിടയിൽ മുസ്ലിംകളുടെ അമ്പുകളേറ്റ് അവരിൽ പലരും കൊല്ലപ്പെട്ടു. ആ കൊല്ലപ്പെട്ടവരുടെ കാര്യത്തിൽ അവർ മുസ്ലിംകളാണെന്നറിഞ്ഞതോടെ വിശ്വാസികൾ പരിഭ്രാന്തചിത്തരായി. മുസ്ലിംകളെയാണല്ലോ തങ്ങൾ വധിച്ചു കളഞ്ഞതെന്നോർത്ത് പലരും അസ്സംഭവമായി. അവരുടെ അസ്സംഭവതത്ത്വം ശാന്തിനൽകിക്കൊണ്ട് അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചതാണ് ഈ സൂക്തങ്ങൾ. (തഫ്സീർ തബതാലി 4/253; ഫത ഹുൽ ബാരി 8/112)

കുഹ്റിയൻ സേനയുടെ ഭാഗമായി അണിനിരന്ന് കൊല്ലപ്പെട്ട മുസ്ലിംകൾ അവർ നരകത്തിന്റെ അവകാശികളാണെന്ന് അല്ലാഹു ഖുർആനിലൂടെ പ്രഖ്യാപിച്ചു. അവിടെ മുസ്ലിംകളുടെ കൈകളാൽ മുസ്ലിംകൾ കൊല്ലപ്പെട്ടപ്പോൾ കൊല്ലപ്പെട്ട മുസ്ലിംകളെയായിരുന്നു അല്ലാഹു കുറ്റപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. കാരണം, ഇസ്ലാമിന്റെ ശത്രുക്കളായ കുഹ്റിയൻ പടയിലെ ജോലി കാരണമായിരുന്നുവത്.

സുറത്തുന്നിസാഅ് ശരിക്കുമൊന്ന് വിചിന്തനം ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ മുസ്ലിംകളുടെ രക്തം ഹലാലാക്കുന്ന ഫത്വ നൽകേണ്ടി വരില്ലായിരുന്നു. അതല്ലെങ്കിൽ ബദറിന്റെ പാഠങ്ങൾ.

പ്രസ്തുത സംഭവത്തിലും ഇവർ നൽകിയ ഫത്വയിലും കാണുന്ന സദൃശ്യങ്ങൾ ഇവയാണ്.

- **ദേശ സ്നേഹവും ആത്മാർത്ഥതയും:** മദീനയിലെ മുസ്ലിംകൾ തോൽക്കുകയും ശത്രുക്കൾ വിജയിക്കുകയും ചെയ്താൽ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കാത്ത തങ്ങളുടെ ദേശ സ്നേഹം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുമെന്ന് അവർ കരുതി. ഇവിടെ ദേശ സ്നേഹം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാതിരിക്കാൻ യുദ്ധത്തിൽ അണി ചേരാൻ അനുവാദവും.
- **വിശ്വാസികൾക്കെതിരെ കാഫിറിനെ സഹായിക്കൽ:** കുഹ്റാണത്. മക്കയിലെ മുസ്ലിംകൾ അനിഷ്ടത്തോടെയാണത് പ്രവർത്തിച്ചത്. എന്നിട്ടും നരക വാസികളായി. ഇവിടെ അത് ഇബാദത്തായി വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. കുഹ്റിനെ ഇബാദത്തായി കാണുന്നത് കുഹ്റാണ്.

കാഫിറിനോട് ചേർന്ന് മുസ്ലിംകൾക്കെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്യലും, മുസ്ലിമിനെതിരെ കാഫിറിനെ സഹായിക്കലും നിഷിദ്ധവും വ്യക്തമായ കുഹ്റുമാണ്. അതിന് അനുവദനം നൽകുന്നത് പാപവും.

“സത്യവിശ്വാസികൾ സത്യവിശ്വാസികളെയല്ലാതെ കാഫിറുകളെ മിത്രങ്ങളാക്കിവെക്കരുത്. അങ്ങനെ വല്ലവനും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം അല്ലാഹുവുമായി അവന് യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. നിങ്ങൾ അവരോട് കരുതലോടെ വർത്തിക്കുകയാണെങ്കിലല്ലാതെ. അല്ലാഹു അവനെ പറ്റി നിങ്ങൾക്ക് താക്കീത് നൽകുന്നു. അല്ലാഹുവിങ്കലേക്കത്രെ നിങ്ങൾ തിരിച്ചു ചെല്ലേണ്ടത്.”

സുറത്ത് ആലു ഇംറാൻ സൂക്തം 28 വിശദീകരിച്ചു കൊണ്ട് ഇമാമുൽ മുഹമ്മദീ അബു ജഅ്ഫർ തബതാലി എഴുതുന്നു. “ഈ സൂക്തത്തിനർത്ഥം ഇതാണ്. ഹേ.. വിശ്വാസികളേ..! നിഷേധികളെ നിങ്ങളുടെ സഹായികളും സുഹൃത്തുക്കളുമാക്കാതിരിക്കുക. അവരുടെ മതകാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ സഹകരിക്കരുത്.

മുസ്ലിംകൾക്കെതിരെ നിങ്ങളവരെ സഹായിക്കാൻ പാടില്ല. മുസ്ലിംകളുടെ രഹസ്യങ്ങൾ അവർക്ക് അറിയിച്ച് കൊടുക്കാനും പാടുള്ളതല്ല. ആരെങ്കിലും അങ്ങനെ പ്രവർത്തിച്ചാൽ ദീനിൽ നിന്ന് പുറത്തു പോവുകയും കുഹ്റിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്യും. അതുവഴി നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിൽ നിന്നകലുകയും അല്ലാഹു നിങ്ങളിൽ നിന്നകലുകയും ചെയ്യും. അവരുടെ അധീനതയിലാണ് നിങ്ങളെങ്കിൽ ഹൃദയത്തിൽ അവരോടുള്ള ശത്രുതയും വെറുപ്പും വെച്ചുകൊണ്ട് അവരോട് സൗഹൃദം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിൽ കുറ്റമില്ല. എന്നാൽ കുഹ്റിൽ അവരെ സഹായിക്കുകയോ അവരോട് സഹകരിക്കുകയോ പാടുള്ളതല്ല. മുസ്ലിംകൾക്കെതിരെ അവരെ സഹായിക്കുകയും അരുത്” (തഹ്സീർ താബരീ 3/227)

അവസാനവാക്ക്

അല്ലാഹുവെ സൂക്ഷിക്കുക. പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കുക. നേതാക്കന്മാരിലെയും പണ്ഡിതന്മാരിലെയും വഴികേടിനെ പിൻപറ്റാതിരിക്കുക. സംശയവും തർക്കവുമുള്ള സംഗതികളിൽ പണ്ഡിതന്മാരെ പിടിക്കാതെ ഖുർആനിലേക്കും സുന്നത്തിലേക്കും മടങ്ങുക. വഴികേടിനെയും വഴിപിഴച്ച പണ്ഡിതന്മാരെയും വിട്ടുകളയുക.

അല്ലാഹു സത്യം അറിയുവാനും പഠിക്കുവാനും മനസ്സിലാക്കുവാനും പിൻപറ്റുവാനും തൗഫീഖ് നൽകുമാറാകട്ടെ.

സർഫറാസ് നവാസ്

1429/04/10

2008/04/17

നേരറിവ്
nerariv@gmail.com